

nævntes for Kongerigets Vedkommende, at have repræsenteret Folket. Der har i Danmark i Aarhundreder i enhver Gaandsfastning staaet Bestemmelser om, at ingen Tydsk, ingen udenlandsk Mand maatte sidde i Kongens Raad; den Tid er nu forbi, efterat vi fra en dansk Statsmand, der drømte om, at han kunde danisere Holsteen, have faaet Forordningen om Indfødsretten, hvorefter Intet er til Hinder for, at det kan skee, som factisk skete i forrige Aarhundrede, hvor der i et vist Tidsrum i Geheime-Conseilet ikke sad en eneste dansk Mand. Der er altsaa, mener jeg, naar man betænker, at Taler er om en Grundlov, i og for sig ingen retlig Betyggelse for det danske Folk i at gjøre et Ministerium, der atter kan blive reent tydsk, til en Valgcorporation, og den Valgbarhedsbetingelse, der er opstillet, og som altsaa skulde give Sikkerheden, har heller ikke kunnet træste mig paa nogensomhelst fyldestgjørende Maade; thi der staaer vel skrevet, at af de 20 Mænd, som vælges, skal et vist Antal være bosatte i Kongeriget, et vist Antal i Slesvig og et vist Antal i Holsteen; de skal være bosatte i disse forffjellige Lande eller Landsdele, men det er klart, at det vilde være let paa denne Maade at faae baade 20 Danske fra Kongeriget, eller 20 Slesvigere, eller 20 Holstenere, der paa en saadan Maade, efter det angivne Antal, vare fordeelte over de forffjellige Dele af Monarchiet. Man maa ikke lade sig stufte ved det Udseende, hvormed disse 20 Mænd muligens nu fremstille sig; man maa ikke glemme, at af en saadan Bestemmelse, hvorefter de saakaldte Kongevalgte tidligere skulde have været valgte Medlemmer af de forffjellige repræsentative Forsamlinger i Monarchiet, findes der intet Spor levnet i Udkastet. Naar man vil see et Exempel paa, hvad dette Element kan komme til at virke, saa vil jeg hende Dpmærksomheden paa et Punkt, hvori Landsstingets Betænkning netop har fundet en Trøst og en Støtte. I den siges nemlig, at naar Forholdene i Tydskland udviklede sig paa en altsfor farlig Maade, naar en større tydsk Genhed yderligere skulde true Danmark, saa vilde Følgen deraf kun blive, at den constitutionelle Forbindelse med Holsteen og Lauenborg indskrænkedes saavidt, som dette maatte

være nødvendigt, „for at skaffe Forbundets Billie Gyldighed indenfor Forbundsgebetets Grændser“. Men man overseer jo, at disse 20 Mænd netop repræsenterer det Monarchiske. De kunde derfor omvendt gaae en anden Vej, de kunde, i Overensstemmelse med Udkastets § 17, forsøge, om man ikke kunde vedblive Forbindelsen med Tydskland ved at give efter i statsretlig Henseende, ihvorvel Ministeriets Udtalelse til mig maa udelukke Rigsraadet fra enhver Myndighed med Hensyn til vort eget Forhold til Forbundet. Dette er for mig det Væsentligste, dette Hensyn til Repræsentationen, hvorefter enhver Brydning mellem Tydsk og Dansk vil beroe paa Kongevalgte. Jeg maa dog tilføie, at jeg ogsaa i ethvert Tilfælde havde ventet en Bestemmelse om det, som ikke blot er aldeles tilladt, men som ligefrem forudsættes ved de ofte nævnte Actistykker, hvad man kun fra et ældre dansk Standpunkt herfra modsætter sig, nemlig en Bestemmelse om et tydsk Forbundscontingent, overensstemmende med saa mange Dtringer af den ærede Rigsdagsmand for Maribo 4de Valgfreds (Monrad), der altid, naar dette Spørgsmaal tidligere var for her i Thinget, har henviist til, at man kunde vente en saadan Bestemmelse, naar en Fællesforfatning kom istand. Naar det i § 23 hedder, at enhver af dette Forhold, nemlig Holsteens og Lauenburgs, flydende Forpligtelse danner et særligt Anliggende og er som saadant Rigsraadet uvedkommende, saa veed jeg i Grunden ikke, hvor nogensinde et saadant Spørgsmaal om et Forbundscontingent herefter vil kunne reises. Det forekommer mig, at det herefter ikke ret vel vil kunne skee i Rigsraadet, og det vil naturligviis endnu mindre saa let kunne gjøres her. Jeg foier endnu hertil et Punkt, som for mig nedslaaende betegner det nye Forhold, man gaaer imøde. Det var et Punkt, som jeg allerede under den Grundloven vedtagende Rigsforsamling tillod mig her at lægge megen Vægt paa, at Kjøbenhavn burde udtrykkelig fastsættes som det ordentlige Forsamlingssted for Rigsdagen. Naar det om Rigsraadet hedder i Udkastets § 35, at dette i overordentlige Tilfælde kan sammenkaldes paa et andet Sted i Monarchiet, saa maa man dog tilstaae, at Ligheden virke-